

Věc C-258/19

Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce

Datum doručení:

27. března 2019

Předkládající soud

Kúria (Maďarsko)

Datum předkládacího rozhodnutí:

7. března 2019

Účastnice řízení podávající kasační opravný prostředek (navrhovatelka):

EUROVIA Ipari, Kereskedelmi, Szállítmányozási és
Idegénforgalmi Kft.

Žalovaná:

Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatóság (Maďarsko)

Usnesení

Kúria (Nejvyšší soud, Maďarsko)

jako soudu kasačního

*(omissis)***Žalobkyně:** EUROVIA Ipari, Kereskedelmi Szállítmányozási és Idegénforgalmi Kft. [*(omissis)* Budapešť (Maďarsko) *(omissis)*]*(omissis)***Žalovaná:** Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatóság (Státní daňová a celní správa, odvolací oddělení, Maďarsko) [*(omissis)* Budapešť *(omissis)*]*(omissis)***Předmět sporu:** správní žaloba v daňové oblasti*(omissis)* [procesní náležitosti podle vnitrostátního práva]

Výrok

Kúria (Nejvyšší soud) (*omissis*) podává žádost o rozhodnutí o následujících předběžných otázkách:

- 1) Je se zásadou daňové neutrality a s formálními požadavky nároku na odpočet DPH v rozporu praxe členského státu spočívající v tom, že pro účely uplatnění nároku na odpočet daně se přihlíží výlučně k okamžiku, kdy bylo uskutečněno zdanitelné plnění, bez ohledu na to, že rozsah splnění závazku byl předmětem občanskoprávního sporu mezi stranami vyřešeného v soudním řízení a k vystavení faktury došlo teprve po vynesení pravomocného rozsudku?
- 2) Je-li odpověď kladná, může být prolomena prekluzivní lhůta pro uplatnění nároku na odpočet DPH stanovená právními předpisy členského státu na pět let od okamžiku, kdy došlo k poskytnutí služeb?
- 3) Je-li odpověď kladná, má na uplatnění nároku na odpočet vliv jednání příjemce faktury v projednávané věci spočívající v zaplacení odměny ve výši určené pravomocným rozsudkem dodavateli teprve ve vykonávacím řízení zahájeném na návrh dodavatele, takže faktura byla vystavena teprve po uplynutí prekluzivní lhůty?

Relevantní [právní úprava]

Ustanovení unijního práva účinná v době poskytnutí služeb

Směrnice Rady 77/388/ES ze dne 17. května 1977, šestá směrnice o harmonizaci právních předpisů členských států týkajících se daní z obratu – Společný systém daně z přidané hodnoty: jednotný základ daně (dále jen „šestá směrnice“)

„Článek 10

1.

a) „Uskutečněním zdanitelného plnění“ se rozumí situace, při níž se naplňují právní podmínky pro vznik daňové povinnosti.

b) „Daňovou povinností“ se rozumí povinnost odvést daň, jejíž splnění mohou finanční orgány k určitému dni na základě zákona požadovat od daňového dlužníka bez ohledu na skutečnost, že úhrada daně může být odložena.

2. Zdanitelné plnění se uskuteční a daňová povinnost vzniká dodáním zboží nebo poskytnutím služby. [...]

[...]

Odchylně od výše uvedených ustanovení mohou členské státy stanovit, že v případě určitých plnění a některých kategorií osob povinných k dani vznikne daňová povinnost:

- nejpozději vystavením faktury nebo dokladu sloužícího jako faktura, nebo
- nejpozději přijetím platby ceny, nebo
- není-li vystavena faktura nebo doklad sloužící jako faktura, nebo je-li vystavena pozdě, v určité době ode dne uskutečnění zdanitelného plnění.

[...]"

„Článek 17

Vznik a rozsah nároku na odpočet daně

1. Nárok na odpočet daně vzniká okamžikem vzniku daňové povinnosti z odpočitatelné daně.
2. Jsou-li zboží a služby použity pro účely jejich zdanitelných plnění, je osoba povinná dani oprávněna odpočíst od daně, kterou je povinna odvést:
 - a) daň z přidané hodnoty, která je splatná nebo byla odvedena s ohledem na zboží nebo služby, jež jí byly nebo mají být dodány jinou osobou povinnou k dani;

[...]"

„Článek 18

Pravidla uplatňování nároku na odpočet daně

1. Pro uplatnění nároku na odpočet daně musí osoba povinná k dani:
 - a) při odpočtu daně podle čl. 17 odst. 2 písm. a) vlastnit fakturu vystavenou v souladu s čl. 22 odst. 3;

[...]"

Ustanovení unijního práva účinná v okamžiku vystavení faktury

Směrnice Rady 2006/112/ES ze dne 28. listopadu 2006 o společném systému daně z přidané hodnoty (dále jen „směrnice o DPH“)

„Článek 62

Pro účely této směrnice se rozumí:

1) „uskutečněním zdanitelného plnění“ situace, při níž se naplní právní podmínky pro vznik daňové povinnosti;

2) „daňovou povinností“ povinnost odvést daň, jejíž splnění může správce daně podle zákona od určitého okamžiku vyžadovat od osoby povinné odvést daň bez ohledu na skutečnost, že úhrada daně může být odložena.“

„Článek 63

Zdanitelné plnění je uskutečněno a daňová povinnost vzniká dodáním zboží nebo poskytnutím služby.“

„Vznik a rozsah nároku na odpočet daně

Článek 167

Nárok na odpočet daně vzniká okamžikem vzniku daňové povinnosti z odpočitatelné daně.“

„Článek 168

Jsou-li zboží a služby použity pro účely zdaněných plnění osoby povinné dani, má tato osoba nárok ve členském státě, v němž tato plnění uskutečňuje, odpočíst od daně, kterou je povinna odvést, tyto částky:

a) DPH, která je splatná nebo byla odvedena v tomto členském státě za zboží, jež jí bylo nebo bude dodáno, nebo za službu, jež jí byla nebo bude poskytnuta jinou osobou povinnou k dani;

[...]“

„Pravidla pro uplatnění nároku na odpočet daně

Článek 178

Pro uplatnění nároku na odpočet daně musí osoba povinná k dani splňovat tyto podmínky:

a) při odpočtu daně podle čl. 168 písm. a) při dodáních zboží a poskytnutích služeb musí mít fakturu vystavenou v souladu s hlavou XI kapitolou 3 oddíly 3 až 6;

[...]“

Ustanovení maďarského práva relevantní v době poskytnutí služeb

Az általános forgalmi adóról szóló 1992. évi LXXIV. törvény (zákon č. LXXIV z roku 1992, o dani z přidané hodnoty; dále jen „dřívější zákon o DPH“)

§ 16

(1) Aniž jsou dotčena ustanovení § 17 a 18, vzniká daňová povinnost při dodáních zboží a při poskytnutích služeb v okamžiku splnění závazku nebo případně částečného splnění závazku (dále společně jen „splnění závazku“).

(2) Nestanoví-li tento zákon jinak, řídí se určení okamžiku splnění závazku ustanoveními polgári törvénykönyv [(občanský zákoník)] [...].

§ 32

(1) Osoba povinná k dani podle § 34 má nárok odpočíst od daně, kterou je povinna odvést:

a) částky daně, kterou jí v důsledku dodání zboží nebo poskytnutí služby v její prospěch účtovala jiná osoba povinná k dani – včetně jejího právního předchůdce v případě přeměny společností – nebo osoba povinná k dani podle zákona o zjednodušené korporální dani; [...]

§ 35

(1) Aniž jsou dotčena ustanovení daňového řádu, lze nárok na odpočet uplatnit jen tehdy, jsou-li k dispozici dokumenty, které spolehlivě dokládají výši daně na vstupu. Za takové se považují následující dokumenty vystavené na jméno nebo název osoby povinné k dani:

a) faktury a zjednodušené faktury [v případech upravených v § 32 odst. 1 písm. a) a g)]; [...]

Ustanovení maďarského práva účinná v okamžiku vystavení faktury:

Az általános forgalmi adóról szóló 2007. évi CXXVII. törvény (zákon č. CXXVII z roku 2007, o dani z přidané hodnoty; dále jen „zákon o DPH“)

§ 55

(1) Daňová povinnost vzniká v okamžiku, kdy nastane skutečnost, jejímž prostřednictvím dochází k řádnému uskutečnění zdanitelného plnění (dále jen „splnění závazku“).

§ 119

(1) Nestanoví-li tento zákon jinak, vzniká nárok na odpočet daně v okamžiku stanovení dlužné daně odpovídající dani na vstupu (§ 120).

§ 120

Pokud osoba povinná k dani, která jedná jako taková, používá či jiným způsobem využívá výrobky nebo služby pro účely zdaněných dodání zboží nebo poskytnutí služeb, má nárok odpočíst od daně, kterou je povinna odvést, částku, kterou:

a) na ni v souvislosti s nabytím zboží nebo služeb přenesla jiná osoba povinná k dani – včetně osob či subjektů podléhajících zjednodušené podnikatelské dani; [...]

§ 127

(1) Pro uplatnění nároku na odpočet je objektivní podmínkou, aby osoba povinná k dani měla osobně v držení:

a) v případě upraveném v § 120 písm. a) fakturu vystavenou na její jméno nebo název a prokazující uskutečnění operace; [...]

Ustanovení maďarských procesních předpisů upravujících uplatnění nároku na odpočet

Az adózás rendjéről szóló 2003. évi XCII. törvény (zákon č. XCII z roku 2003, o daňovém řízení; dále jen „daňový řád“)

§ 164

(1) Právo na stanovení daně zaniká uplynutím pěti let od posledního dne kalendářního roku, ve kterém mělo být podáno daňové přiznání nebo hlášení nebo ve kterém v případě nepodání daňového přiznání nebo hlášení měla být daň uhrazena. Nestanoví-li zákon jinak, zaniká právo požádat o veřejnou podporu a právo požádat o vrácení přeplatků uplynutím pěti let od posledního dne kalendářního roku, ve kterém tato práva vznikla.

Skutkové okolnosti

- 1 Dne 12. listopadu 1996 a dne 17. září 1997 uzavřela žalobkyně s jednou obchodní společností několik smluv na stavební práce související s výstavbou nadzemního vedení telekomunikační sítě. Podle smluv nebyl dodavatel oprávněn požadovat protiplnění za realizaci těch částí zakázky, které žalobkyni neschválil zadavatel. Žalobkyně zaplatila dodavateli jen část odměny, protože mezi stranami vznikl spor o její výši. Dodavatel se zaplacení odměny, která mu náležela, domáhal v soudním řízení, v němž Fővárosi Ítéltábla (Regionální odvolací soud v Budapešti, Maďarsko) vynesl rozsudek čj. 3.Pf.20.756/2004/5 ze dne 17. září 2004, kterým žalobkyni uložil povinnost zaplatit částku 19 703 394 HUF a příslušné úroky. Žalobkyně podala proti tomuto rozhodnutí odvolání, ale Legfelsőbb Bíróság (Nejvyšší soud, Maďarsko) [pozn. překl.: název Kúria používaný do roku 2012] rozsudkem čj. Pfv.VII.21.212/2010/6 ze dne 5. října 2010 potvrdil odsuzující rozsudek Fővárosi Ítéltábla (Regionální odvolací soud v Budapešti). Žalobkyně zaplatila dodavateli odměnu ve vykonávacím řízení a

dodavatel dne 15. června 2011 vystavil na žádost žalobkyně fakturu, ve které jako datum plnění uvedl 6. června 2011.

- 2 Žalobkyně provedla odpočet daně z přidané hodnoty [dále jen „DPH“] ve výši 3 940 679 HUF uvedené na faktuře v přiznání k DPH za zdaňovací období druhého čtvrtletí 2011. Daňová správa provedla před vyplacením částek kontrolu, kterou ukončila konstatováním, že žalobkyně podala neoprávněnou žádost o vrácení daně, a uložila jí daňovou sankci ve výši 394 000 HUF. Podle daňové správy začala prekluzivní lhůta běžet v souladu s § 36 odst. 1 písm. a) a § 16 odst. 15 dřívějšího zákona o DPH dne 31. prosince 2004, takže k zániku práva požádat o vrácení DPH došlo dne 31. prosince 2009. Žalobkyně s tímto závěrem daňové správy nesouhlasila a podala v této věci správní žalobu, která byla v prvostupňovém řízení zamítnuta. Později Kúria (Nejvyšší soud) rozsudkem čj. Kfv.V.35.490/2014/5 zrušil rozhodnutí žalované i rozhodnutí správce daně a věc vrátil správci daně k novému projednání. Kúria (Nejvyšší soud) dospěl – na rozdíl od daňové správy – k názoru, že § 16 odst. 15 dřívějšího zákona o DPH se neuplatní, ale že okamžik splnění závazku je nutné určit podle obecných ustanovení zákona.
- 3 Daňová správa v novém řízení na základě rozsudku Fővárosi Ítéltábla (Regionální odvolací soud v Budapešti) určila jako datum splnění závazku 16. listopad 1998 a v důsledku toho odmítla uznat nárok na odpočet DPH, neboť jej považovala za prekludovaný. Podle odůvodnění rozhodnutí byl vznik nároku na odpočet – v souladu s dřívějším zákonem o DPH – zcela nepochybně vázán na okamžik, kdy byla stanovena splatná daň. Právo na odpočet daně na vstupu za nabytí vzniklo v témže okamžiku, kdy v souvislosti s tímto plněním vznikla vůči subdodavatelé daňová povinnost. Daňová správa dospěla k názoru, že na faktuře vystavené dodavatelem bylo uvedeno nesprávné datum splnění závazku, neboť ve skutečnosti došlo ke splnění závazku již 16. listopadu 1998, kdy proto vznikl i nárok žalobkyně na odpočet. Zdůraznila, že okamžik splnění závazku podle faktury se neváže k zaplacení, nýbrž k realizaci hospodářské transakce mezi stranami.
- 4 Žalobkyně ve správní žalobě uvedla, že ustanovení právních předpisů upravujících právo stanovit daň a jeho zánik nejsou na pohledávku žalobkyně použitelná. S odkazem na § 326 odst. 1 a 2 polgári törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (zákon č. IV z roku 1959, občanský zákoník) uvedla, že prekluzivní lhůta ani nezačala plynout a zůstávala latentní. Nárok na odpočet vznikl teprve tehdy, když žalobkyně měla k dispozici správně vystavenou fakturu. Podle § 35 dřívějšího zákona o DPH je předpokladem pro uplatnění nároku na odpočet skutečnost, že osoba povinná k dani má k dispozici fakturu za transakci vystavenou na její jméno či název. Žalobkyně ovšem až do roku 2011 takovou fakturu neměla. Podle žalobkyně je pro účely uplatnění nároku na odpočet podstatná platba, kterou provedla. Fakturu od dodavatele zaplatila ve druhém čtvrtletí 2011, a proto až do tohoto okamžiku nesplňovala požadavek spočívající v tom, aby jiná osoba povinná k dani přenesla na žalobkyni částku DPH. V důsledku názoru zaujatého v [e správním] rozhodnutí dodavatel odvedl do

státního rozpočtu částku DPH přenesenou na žalobkyni a žalobkyně nemá možnost tuto částku odpočíst ani započíst.

- 5 Prvostupňový soud správní žalobu žalobkyně zamítl.
- 6 Mezi stranami je nesporné, že dodavatel v roce 1998 splnil své závazky ze smluv na stavební práce uzavřených se žalobkyní. Z občanskoprávního rozsudku vyneseno v řízení o sporu mezi stranami plyne, že jednání žalobkyně zabránilo dodavateli vystavit fakturu na odměnu pro něj, neboť žalobkyně až do vykonávacího řízení nezaplatila dodavateli částku, která mu náležela, a dodavatel vystavil fakturu po obdržení platby. Okamžikem splnění závazku byl podle faktury 6. června 2011, nicméně podle prvostupňového soudu žalovaná správně poznamenala, že dodavatel nemohl splnit závazek v roce 2011, protože ve skutečnosti k tomu došlo v roce 1998. Uvedený soud se se žalovanou ztotožnil i v názoru, že okamžik splnění závazku nemůže být vázán na zaplacení za hospodářskou transakci uvedenou na faktuře a že na zaplacení není vázán ani vznik nároku žalobkyně na odpočet, ale že ten se váže na skutečnou realizaci hospodářské transakce.
- 7 Z ustanovení § 164 daňového řádu upravujícího prekluzi vyplývá, že právo požádat o vrácení daně zaniká uplynutím pěti let od posledního dne kalendářního roku, ve kterém toto právo vzniklo. Prvostupňový soud uvedl, stejně jako Fővárosi Ítéltábla (Regionální odvolací soud v Budapešti) ve svém rozhodnutí, že nemožnost dodavatele vystavit fakturu ve lhůtě je třeba přičíst tomu, jak jednala žalobkyně. Podle prvostupňového soudu žalovaná právem určila okamžik splnění závazku jinak, než jak byl uveden na faktuře, takže žalovaná nepochybila, když žalobkyni neumožnila žádat o vrácení daně, neboť nárok na odpočet již zanikl uplynutím pěti let od jeho vzniku.
- 8 Žalobkyně napadla konečný rozsudek kasačním opravným prostředkem, kterým se domáhá jeho zrušení a přijetí nového rozhodnutí, které nebude protiprávní. Podle jejího názoru se prvostupňový soud i žalovaná dopustily nesprávného výkladu prekluze práva stanovit daň, protože tato prekluze se nevztahuje na žalobkyni, nýbrž na osobu povinnou k dani, která vystaví fakturu a obdrží příjem. Žalobkyně upozorňuje také na to, že nárok na odpočet vznikl teprve poté, co obdržela správně vystavenou fakturu. Bez faktury nebyla žalobkyně ve stavu uplatnit svůj nárok na odpočet. Tvrdí, že po dobu, kdy nejsou splněny podmínky nároku na odpočet, nemůže plynout prekluzivní lhůta. Žalobkyně odmítá možnost přičítat nevystavení faktury jejímu jednání a uvádí, že vystavitel faktury mohl tuto fakturu vystavit kdykoli, nicméně splnění jeho povinnosti vystavit fakturu bránila nejistota ohledně výše pohledávky. Z jazykového výkladu § 32 dřívějšího zákona o DPH vyplývá, že žalobkyně neměla nárok na odpočet, potažmo nemohla začít plynout prekluzivní lhůta, až do okamžiku, kdy byla na žalobkyni přenesena daň. Kromě toho má žalobkyně za to, že splnění smlouvy znamená, že ji splní obě strany, nikoli jen jedna z nich.

- 9 Žalovaná v kasační odpovědi navrhuje potvrzení konečného rozsudku a zdůrazňuje, že okamžik splnění závazku podle faktury se neváže na zaplacení, nýbrž na realizaci hospodářské transakce mezi stranami. V konečném rozsudku je proto okamžik splnění závazku, potažmo okamžik, kdy došlo k prekluzi, určen správně.

Stanovisko Kúria (Nejvyšší soud)

- 10 Za shora popsanych okolností, kdy mezi stranami došlo ke sporu o výši odměny za službu a tato částka byla určena soudním rozhodnutím, přičemž faktura byla vystavena teprve po skutečném provedení platby, má Kúria (Nejvyšší soud) pochybnost o tom, zda je nutno nepřihlížet k ustanovením šesté směrnice a směrnice o DPH souvisejícím se splněním závazku, potažmo s přenesením daně, a zda je v případě nevystavení faktury, která představuje formální požadavek podmiňující nárok na odpočet, možné nedodržet právní předpisy členského státu upravující prekluzi. Kúria (Nejvyšší soud) má pochybnosti také o tom, zda má na uplatnění nároku na odpočet vliv skutečnost, že žalobkyně nesplnila svou platební povinnost uloženou pravomocným rozsudkem dobrovolně, nýbrž ve vykonávacím řízení zahájeném na návrh dodavatele, takže navíc nastala okolnost, že faktura, která představuje formální požadavek podmiňující nárok na odpočet, byla vystavena teprve poté, co žalobkyně splnila a vyzvala dodavatele, takže je nutné určit okamžik počátku plynutí lhůty pro uplatnění tohoto nároku.
- 11 Soudní dvůr Evropské unie (dále jen „Soudní dvůr“) již mnohokrát rozhodoval o hmotněprávních věcných a formálních požadavcích na odpočet DPH. K hmotněprávním věcným požadavkům uvedl, že nárok na odpočet vzniká v okamžiku vzniku daňové povinnosti, tedy v okamžiku poskytnutí služby. V rozsudku C-533/16 [Volkswagen], bodě 43, Soudní dvůr s odkazem na stanovisko generálního advokáta uvedl při posuzování doby splnění závazku, že třebaže na základě článku 167 směrnice o DPH vzniká nárok na odpočet DPH okamžikem vzniku daňové povinnosti, uplatnění uvedeného nároku je v zásadě v souladu s článkem 178 této směrnice možné až od okamžiku, kdy má osoba povinná k dani fakturu.
- 12 Vzhledem k tomu, že v důsledku sporu mezi stranami o výši odměny byla faktura vystavena teprve po provedení platby v roce 2011, mohl nárok žalobkyně na odpočet vzniknout teprve v tomto okamžiku. Relevantní a nepominutelná je i skutečnost, že dodavatel, který fakturu vystavil, obdržel částku splatné daně také teprve v tomto okamžiku a teprve tehdy daň odvedl do státního rozpočtu. Kúria (Nejvyšší soud) má za to, že lhůta pro uplatnění nároku na odpočet DPH musí začít plynout v okamžiku, kdy po poskytnutí služby došlo k přenesení částky DPH, jejímu odvedení do státního rozpočtu a k vystavení faktury v souladu se směrnicí.
- 13 Žalovaná daňová správa posouvá uplatnění nároku na odpočet DPH zpět k okamžiku původního splnění závazku a s ohledem na prekluzivní lhůtu pěti let

dospěla k závěru, že žádost o vrácení daně je prekludována. Podle názoru Kúria (Nejvyšší soud) je ovšem takový postup v rozporu se zásadou daňové neutrality. Účelem ustanovení upravujících odpočet, potažmo vrácení daně, je totiž zcela sejmout z podnikatele zatížení DPH, která je splatná nebo byla zaplacená v rámci jeho hospodářské činnosti. Společný systém DPH tak zaručuje, že jsou hospodářské činnosti bez ohledu na cíle nebo výsledky těchto činností a za podmínky, že uvedené činnosti v zásadě samy o sobě podléhají DPH, zdaněny neutrálním způsobem. Tato zásada by byla porušena, kdyby uplatnění nároku na odpočet DPH uvedené na faktuře vystavené za popsanych okolností bylo odepřeno v důsledku restriktivního výkladu okamžiku splnění závazku bez zohlednění zvláštností projednávané věci.

- 14 Soudní dvůr vydal významná rozhodnutí i k právním úpravám členských států v oblasti prekluze (například rozsudky C-8/17 [Biosafe – Indústria de Reciclagens] a C-533/16 [Volkswagen]). V rozsudku Volkswagen v této souvislosti rozhodl, že unijní právo musí být vykládáno v tom smyslu, že brání právní úpravě členského státu, podle které za takových okolností, jako jsou okolnosti dané ve věci v původním řízení, kdy osobě povinné k dani byla fakturována DPH a tato osoba ji uhradila až několik let po dodání dotčeného zboží, je nárok na vrácení DPH odepřen z důvodu, že prekluzivní lhůta stanovená uvedenou právní úpravou pro uplatnění tohoto nároku začala běžet od data dodání a uplynula před podáním žádosti o vrácení daně.
- 15 Soudní dvůr v několika rozhodnutích uvedl, že daňová správa může osobě povinné k dani odepřít nárok na odpočet DPH, pokud je prokázáno, že tato osoba podvodně nesplnila většinu formálních povinností, které musí splnit k tomu, aby mohl být uznán tento její nárok (rozsudek C-332/15 [Astone], bod 59), a ve věci Volkswagen poukázal také na to, že osoba povinná k dani musí jednat s náležitou péčí. Tuto argumentaci potvrdil v rozsudku ve věci C-8/17 [Biosafe - Indústria de Reciclagens] (bod 44), ve kterém došlo k prolomení stejné prekluzivní lhůty.
- 16 Okolnosti sporu jasně ukazují, že strany nejednaly s cílem zneužít DPH nebo s podvodnými úmysly v této oblasti, ale že žalobkyně nicméně jistým způsobem jednala bez dobré víry, když navzdory pravomocnému rozsudku nesplnila svou platební povinnost dobrovolně. Kúria (Nejvyšší soud) se proto táže také na to, zda takové jednání osoby povinné k dani bez dobré víry, které oddálilo vystavení faktury druhou smluvní stranou vyčkávající na skutečné zaplacení, má vliv na uplatnění nároku na odpočet.

V Budapešti dne 7. března 2019

(omissis) [podpisy]